

— Вървете, бре магарета, и хванете Танча Галина! викалъ Халилъ и трѣпералъ отъ гнѣвъ.— Ако Танчо побѣгне и да са скрие, то вие сами ще да отговаряте за него... Азъ васъ синца ви ща да науча умъ и разумъ, и така ща да ви науча, щото вие презъ сичката година ще да държите краката си и да носите вълнени чорапе. По двѣсте тоѣги ща да удара съкиму по петите.

— Лажешъ, вонѣщо куче! По-напредъ ти ще да обуѣшъ вълнени чорапе, а послѣ вече ние! извикалъ нѣкой си изъ помежду другите. Сички са обжрнале да видатъ кой е този юнакъ, който смѣе да попържа агата, и видатъ, — предъ тѣхъ стои Танчо, а съ него цѣла дружина вжоруженни хора.

— Хайде де, Халиле! ела сега при мене да са прехесалиме! продължалъ Танчо. — Ела при мене, проклѣта турска чумо, ела при мене да са поразговориме; азъ